

отъ други, и гвачката станала собственост на Хаджи Генча.

Изъ сичкото това вие ще да разберете, че Хаджи Генчо е голѣмъ економъ. . . . Той не знае що ще да са каже, да презира човѣкъ щото и да е; той никога нищо не хвърга, не излива, не разваля. Но да не помислите, че той прави сичкото това отъ скжперничество — скжсѣмъ не отъ скжперничество; Хаджи Генчо знае твърде добре, че ако нему и да не дотрѣбать нѣкои нѣща, то щатъ да дотрѣбать другиму. Чѣсто са случва да дотърчи при него нѣкое момиченце, и да му рѣче:

— Дѣдо Хаджия, мама е болна и иска ѱ са да поѣде сухи каисийки . . . Дай ни малко за пощѣнка, молиме ти са.

— А защо си вие не купихте презъ лѣтото? пита Хаджи Генчо.

— Забравихме, казва момиченцето.